

Rättsfallssamlingen

Mål C-508/10

**Europeiska kommissionen
mot
Konungariket Nederländerna**

”Fördragsbrott — Direktiv 2003/109/EG — Varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning — Ansökan om förvärv av ställning som varaktigt bosatt — Ansökan om uppehållstillstånd i en andra medlemsstat av tredjelandsmedborgare som redan har förvärvat ställning som varaktigt bosatta i en första medlemsstat eller av deras familjemedlemmar — Beloppen på de avgifter som uttas av behöriga myndigheter — Oproportionerliga — Hinder för utövandet av rätten till bosättning”

Sammanfattning av domen

1. *Talan om fördragsbrott — Administrativt förfarande — Föremål för talan — Ansökan genom vilken talan väckts — Framställande av anmärkningar och grunder*

(Artikel 258 FEUF; domstolens stadga, artikel 21 första stycket; domstolens rättegångsregler, artikel 38.1 c)

2. *Gränskontroll, asyl och invandring — Invandringspolitik — Varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning — Direktiv 2003/109 — Ansökan om att beviljas ställning som varaktigt bosatt samt uppehållstillstånd i en andra medlemsstat från en medborgare som redan har denna ställning i en första medlemsstat, eller av en familjemedlem till denna medborgare*

(Rådets direktiv 2003/109)

1. Inom ramen för en talan om fördragsbrott är syftet med det administrativa förfarandet att ge den berörda medlemsstaten möjlighet att dels fullgöra sina skyldigheter enligt unionsrätten, dels på ett ändamålsenligt sätt bemöta de anmärkningar som kommissionen har framställt. Föremålet för en talan som väcks med stöd av artikel 258 FEUF avgränsas följaktligen av det administrativa förfarande som föreskrivs i denna bestämmelse.

Enligt artikel 21 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 38.1 c i domstolens rättegångsregler, ska kommissionen, i varje ansökan som inges enligt artikel 258 FEUF, ange de exakta invändningar som domstolen ska pröva, samt, åtminstone kortfattat, de rättsliga och faktiska omständigheter som dessa invändningar grundas på. När kommissionen hävdar att en nationell lagstiftning strider mot ett direktivs systematik, struktur eller anda, utan att detta åsidosättande av unionsrätten kan hänföras till specifika bestämmelser i detta direktiv, kan kommissionens ansökan emellertid inte avvisas enbart av denna anledning.

(se punkterna 33–35 och 39)

2. En medlemsstat som tillämpar avgifter som är orimligt höga och oproportionerliga och som kan medföra hinder för utövande av de rättigheter som tillerkänns enligt direktiv 2003/109, på tredjelandsmedborgare som ansöker om ställning som varaktigt bosatta i medlemstaten och på

varaktigt bosatta i en annan medlemsstat än den ifrågavarande, som ansöker om att utöva sin uppehållsrätt i medlemsstaten, samt på deras familjemedlemmar som ansöker om att tillåtas medfölja eller förena sig med dem, underlåter att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 2003/109.

Även om det är tillåtet för en medlemsstat att föreskriva avgifter för utfärdande av uppehållstillstånd med stöd av direktiv 2003/109, ska beloppen för dessa avgifter varken ha som syfte eller verkan att skapa ett hinder för förvärv av ställning som varaktigt bosatt i enlighet med direktivet, eftersom det skulle medföra att såväl dess ändamål som dess anda åsidosätts.

Det utrymme för skönsmässig bedömning som en medlemsstat förfogar över för att fastställa de avgifter som tredjelandsmedborgare kan förpliktas betala för uppehållstillstånd i enlighet med kapitel II och III i direktiv 2003/109 är inte obegränsat, och det inbegriper således inte rätten att föreskriva avgifter som är orimliga med hänsyn till deras väsentliga ekonomiska påverkan på tredjelandsmedborgare.

(se punkterna 69, 70, 73, 74 och 79 samt domslutet)